

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, prosinec 2009 (č. 67)

**Půlnoční mše v jirkovském kostele
svatého Jiljí v 24:00 hodin.**

(„Půlnoční“ ve Strupčicích v kostele sv. Václava v 22:00 hodin.)

Svátky v prosinci:

29.11. začíná advent– 1.neděle adventní

4.12. svatá Barbora, patronka horníků, patronka Otvic

6.12. svatý Mikuláš, biskup, patron Boleboře

8.12. Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu

13.12. svatá Lucie, prvokřesťanská mučednice

25.12. Slavnost Narození Pána Ježíše Krista

26.12. svatý Štěpán, prvomučedník

27.12. svatý Jan a Svatá Rodina (Ježíš, Maria, Josef)

Pozvánky na prosinec:

* **Společenství pro všechny** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17.45 - 19.00 hod.) v učebně na faře (kromě 25.12.). Na program je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

* **V neděli 6.12. přijde svatý Mikuláš do kostela v Jirkově a Strupčicích. Přiveďte své děti a vnučata. Malé dárky na obě akce zajištěny.**

* V sakristii kostela v Jirkově a Strupčicích je možno zakoupit **křesťanské vánoční pohlednice, stolní a čtecí kalendáře.**

* Ve čtvrtek 10.12. bude vikariátní mše svatá v 9:30 hod. v Chomutově.

* V neděli 13.12. je mše svatá v Sušanech (14.00 hod.)

* V neděli 13.12. bude **adventní koncert** v 13:00 hod. v kostele v **Boleboři.**

* V sobotu 5. a 19.12. bude mše svatá na Květnově v 14.00 hodin.

* V sobotu 19.12. po mši svaté (asi v 9:30 hod.) bude **předvánoční úklid** kostela v Jirkově. Kdo můžete, přijďte pomoci.

* **Mše na Štědrý den** (24.12.): kaple DD Dub 10:00 hod., Strupčice 22:00 hod. Jirkov 24:00 hod. **PŮLNOČNÍ.**

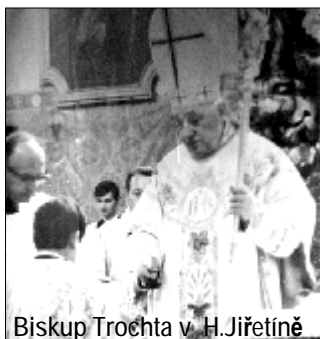
Na Štědrý den bude otevřen kostel pro rodiče s dětmi k prohlídce betléma od 14:00 hod. do 16:00 hod. Z kůru zazní vánoční hudba.

* Mše na Hod Boží vánoční (25.12.): Jirkov 9:00 hod., Strupčice 10.45 hod., Sušany 14.00 hod.

26.12. Jirkov 9.00 hod., kaple DD Mlád. 10:00 hod.

27.12. (neděle) 9:00 na svatého Jana je možné žehnat víno a letos je zároveň obnova manželských slibů a požehnání rodinám :-). Strupčice v 10:45 hod.

3.1. (neděle) budeme slavit Tři krále, bude žehnána voda, křída a kadidlo.

Biskup Trochta v H. Jiřetíně

Vikariátní setkání kněží se konalo tentokrát v Horním Jiřetíně. Posledním sídelním knězem zde byl P.Čuřík. Dnes nás uvítal P.Czerny z Litví-

nova. Kostel se opravuje a dále Pán Bůh, rád bych, aby se naše farnost zúčastnila letní pouti.

Dušíčkových pobožností se zúčastnil hojný počet věřících, i když některé dny přšlo. Pro zájemce: každý rok v den Dušíček (2.11.) v 15:00 u hlavního kříže na hřbitově

v Jirkově. Pobožnosti se konaly i na hřbitovech ve Strupčicích,

Sušanech, Otvicích a Boleboři.

Křty: Erik Gabriel Balog, Denisa Marie Balogová, Martin Kešel, Renata Kešelová, Miroslav Štefan Ferko, Tereza Dvořáková, Kevin Lukáš Gábor

Pohřeb: Marie Frantová

Svatba: Kateřina Güntherová a Štěpán Šimon

Vánoční anděl.

„Tenhle příběh zní jako vymyšlený,“ vyprávěl osmdesátiletý listonoš K.B. „Že je pravdivý, vám ale budu moci snadno dokázat.“ Seděli jsme u rozsvíceného stromku a naslouchali. „Když mi bylo dvaadvacet, už jsem pracoval u pošty a byl jsem tehdy na tom psychicky moc špatně. Moje rodina...nebudu o tom radši mluvit. Ženil jsem se ve dvaceti a moje manželství skončilo velmi brzy, nikdy jsem nebyl společenský, a tak jsem vysedával většinou sám a sám, svět se mi zdál jako velice marné, nešťastné místo, neměl jsem žádné přátele. Jednoho dne jsem třídil dopisy, když jsem našel támhleten, vidíte, jak stojí opřený za sklem v knihovně. Obálka bez adresy. Otevřel jsem ho a v něm stálo neumělou dětskou rukou: *Milí Ježíšku prosimtě chci koníčka*. Nic jiného tam nebylo. Zřejmě ten malý pisatel věřil, že Ježíšek je vševědoucí, a tak jako se mu nikdo nemusí představovat v modlitbě, nemusí ani teď... Ten dopis mě dojal. Představil jsem si dítě, které prosí a ví, že se mu přání jistě splní, a ani na chvíli nezapochybuje... Pak jsem si všiml, že na zadní straně obálky je ještě něco. Stálo tam – můžete se ostatně podívat – *Dej mi posím koníčka za kůlnu u hospody jak bydlíme abi mi ho nikdo neodnes. Může být dřevjený*. Neměl jsem moc peněz, tedy vůbec ne. Jenže hned druhý den jsem šel koupit koníčka a dal ho za kůlnu u hospody. V městečku byla jen jedna hospoda a v kůlně jsem se taky nemohl splést. A pak jsem čekal a díval se. I když jsem proseděl v hospodě celé odpoledne u okna, odkud bylo vidět na velikou krabici s koníčkem, stále jsem se nemohl nikoho dočkat. Až pak, když už po mně hospodský podezíravě pokukoval – byl jsem poslední host – zahlédl jsem dvě postavy. Na dvorku za hospodou se otevřely dveře a z nich vyšel malý chlapec a vedle něho – anděl. Anděl? Tak mi to připadalo. Vysoká světlovlasá dívka v bílých šatech. Dítě toho anděla vedlo a anděl byl pěkně rozpačitý. Zasluchl jsem, jak chlapec vesele zavýskl: „Věř mi!“ Pak chytil krabici a vešel s ní i s andělem do kůlny. Snad nikdy do té doby jsem necítil tak jasně, že jsem udělal opravdový dobrý skutek. A když jsem na ten štědrý den usínal, ve snu se mnou byl ten světlovlasý anděl. A pak...“

Pan K.B. se usmál a otočil se ke dveřím, do kterých vcházela drobná, štíhlá paní s talířem vánočního cukroví.

„A pak jsem se celé ty Vánoce potloukal okolo onoho domku a té kůlny a tak dlouho, až jsem se dočkal anděla a podařilo se mi, navzdory mé plachosti, se s ním seznámit. Nemýlíte se. Ten anděl právě přišel. S tímhle andělem žiji skoro šedesát let a musím říci, že jsem nikdy nedostal hezčí vánoční dárek. Když o tom teď po tolika letech přemýšlím, myslím si, že je v tom zákon. Je to – odpusťte mi ta velká slova – tajemný zákon lásky a naděje. Kdo dává, je mnohonásobně sám obdarován.“

(podle Českého krajského amerického časopisu „Hlasy národa.“)

Pomazání nemocných přijalo asi 60 věřících v Jirkově a okolí.

ADVENT - Očekáváme příchod Spasitele?

Očekává ještě dnešní lidstvo příchod Spasitele? Zdá se, že mnoha lidem je z hlediska jejich zájmů Bůh cizí. Zdánlivě ho nepotřebují: žijí, jako by neexistoval, a co hůře, jako by byl překážkou, kterou je třeba odstranit, abychom se mohli realizovat. Buďme upřímní, i někteří věřící se nechávají zlákat různými chimérami a svádět scestnými naukami, které na cestě za štěstím nabízejí iluzorní zkratky. I přes tyto protiklady, úzkosti a dramata, a možná právě proto, dnešní lidstvo hledá cestu obnovy a spásy a někdy nevědomky očekává příchod Spasitele, který obnoví svět a naše životy. Falešní proroci jistě dále nabízejí svou spásu za „nízkou cenu“, která vede k hořkým zklamáním. Dějiny posledních padesáti let se vyznačují právě tímto hledáním spasitele za „nízkou cenu“ i zklamáními, která zůstala. Úkolem nás křesťanů je proto šířit svědectvím vlastního života pravdu Vánoc, kterou je Ježíš narozený v chudobě jeslí. On přichází všem nabídnout onu radost a onen mír, které jedině mohou naplnit očekávání lidské duše. (z katecheze Benedikta XVI., Řím)

Co by se stalo, kdybychom s Písmem zacházeli stejně jako se svým mobilem?

- ... kdybychom po něm sáhli hned, jak se vzbudíme?
- ... kdybychom jej nosili u sebe v kabelce, na opasku či v kapse 24 hodin denně?
- ... kdybychom se pro něj vrátili, když jej zapomeneme doma nebo v práci?
- ... kdybychom se bez něj nevydali na žádnou cestu?
- ... kdybychom jej otvírali pokaždé, když jsme v nouzi?
- ... kdybychom z něj posílali zprávy svým známým?
- ... kdybychom do něj každou chvíli nahlíželi?
- ... kdybychom mu večer před usnutím věnovali svůj poslední pohled?
- ... kdybychom si jej i v noci nechávali na dosah ruky?
- ... kdybychom jej koupili svým dětem, abychom s nimi byli neustále v kontaktu?
- ... kdybychom bez něj byli celí nesví?

Na rozdíl od mobilu má Písmo vždy signál. Spojení s Bohem funguje kdekoliv – i na horách a na otevřeném moři. Nemusí se předem aktivovat roaming, sazba za přijaté i odchozí hovory a SMS je stejná v každé zemi a není třeba se bát, že nám nebude stačit kredit, protože Ježíš už zaplatil za dobítí a služby jsou neomezené. Linka nikdy nespadne a baterie je plně nabitá na celý život.

Advent – čas naděje

Zase se rozsvěcuje vánoční výzdoba, obchody nabízejí vánoční dárky, dlouho před Vánoci se začínou ozývat koledy a my, křesťané, pokud vnímáme a žijeme liturgii, začneme brblat. Případně snadno a rychle odsuzovat komercializaci Vánoc a nedostatek duchovního obsahu v jejich prožívání. Budeme to dělat možná oprávněně, ale neúčinně. Můžeme ale tvářit v tvář tomuto „vánočně-dárkovému běsnění“, které začíná už před adventem, také něco pochopit.

Nechme obchodníkům jejich plné či prázdníky se sklady, nakupujícím jejich shánění mnoha dáreků a zastavme se trochu u adventu. Známe jeho křesťanskou náplň – není to pouhé těšení se na Vánoce, ale především očekávání. V adventu liturgie připomíná očekávání mesiáše před tím, než přišel, a prožívá očekávání mesiáše – Ježíše, který přijde podruhé, na konci časů. Může to vypadat jako očekávání vzdálené v minulosti i vzdálené směrem do budoucnosti, tedy vzdálené dnešku. Jenže toto očekávání má svůj hluboký důvod. Tím důvodem je naděje. A tato naděje stojí na Božím slibu. Bůh slíbil, že pošle mesiáše, a to se skutečně stalo. Naděje se naplnila a Ježíš řekl, že znovu přijde, a my máme naději, že tento příchod završí dějiny a ukončí působení zla.

Svět konzumu není nemocný především tím, že nakupuje a spotřebovává, ale že neumí čekat, protože v mnohém nemá naději. Snaha mít co nejvíc, opatřit si to, co ještě nemám, hned (třeba na půjčku), bez čekání, může být projevem chybějící naděje v životě lidí. Je to někdy pokus „zakrýt si oči a zacpat uši“ nakupovanými a konzumovanými věcmi, protože člověk nemá naději, a tak se nechce příliš dívat do budoucnosti. Křesťanská naděje není laciným optimistickým přesvědčením, že „bude líp“. Je to naděje v Boží věrnost, tedy v naplňování Božích zaslíbení. Povýšeným odsuzováním „spotřebáků“ bychom sotva komu pomohli, ale žít nadějí v Boží věrnost – a to nejen v adventu – může představovat službu našim bližním. Někteří totiž naši naději v našem životním postoji rozpoznají. A to je obohatí mnohem víc, než kdyby poslouchali naše odsuzování nákupních horeček.

Mons.Aleš Opatrný, biskupský vikář pro pastoraaci, (mírně kráceno).

Čas pravé radosti

Lubomír Mlčoch (Portál)

Prof. Lubomír Mlčoch je ekonom, přednáší na UK na Fakultě sociálních věd, kde byl dvě volební období děkanem. Je katolíkem využívajícím dobrovolnou skromnost, spoluautorem práce Pokoj a dobro, která byla jedním z plodů desetiletého období obnovy církve... Knižní rozhovor je členěn do kapitol inspirovaných biblickou knihou Kazatel (3,1-8):

Knihy a videa z farní knihovny

Čas sázet i čas trhat aneb o životě v proměnách času.

... Konec března zpravidla vyhnal většinu obyvatelstva do zahrad za domy. Vlhká a jarním sluncem prohřátá půda si naléhavě žádala své. Nastal čas sázení.

S mým bratrem Vítkem jsme každoroční usilovné posedlosti opracovat alespoň kousek půdy podleli také. Maminka, která onou posedlostí nijak zasažena nebyla, se nakonec smilovala a náš zahradnický úlet finančně podpořila, přestože už patrně předem věděla, že naše usilování, jen co se měsíc s měsícem sejde, přejde. V drogerii jsme nakoupili sáčky se semeny. Byly na nich fotografie květin a my každý rok věřili, že se jejich krásy na našich záhonech dočkáme....Vyznávám, že času trhání květin z obrázků na sáčcích se semeny jsme se nikdy nedočkali. Nepříjemný čas čekání nás udolal.

...Dnes se snad na úrodu čekat nemusí. – Pro práci v zemědělství se změnila terminologie. Hovoříme o výrobě potravin a v ní není místo pro něco tak těžko pochopitelného, jako je čekání či víra, že vše dobře skončí.

...Obávám se, že se tím v konečném důsledku ochuzujeme o to, co dělá lidský život bohatším a možná i šťastnějším. Ztratilo se tím něco z přirozeného řádu střídání ročních období. Můžeme mít vlastně všechno a hned. Z našich životů se vytrácí období čekání a těšení se na úrodu, těšení se na plody. To je škoda. Kdo ztratí schopnost čekat a nesnese být jen pomyšlení na to, že něco nebude hned, připravuje se o naplnění nezbytné lidské potřeby na něco se těšit, na něco se připravovat. Život s okamžitě splněnými přáními a sny se mění v stále střídavý řetězec zábavy a nudy. Nic není nemožné, a proto ani žádoucí.

8.12. slaví církev Pannu Marii, jako Počatou bez poskvrny prvotního hříchu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země. Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě světil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.Chčeš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy.“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřátele. Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Tim Guénard, bývalý francouzský mistr v boxu, měl těžký život. Matka ho jako tříletého opustila a utekla za milencem. Jeho výchovy se ujal otec, surovec a alkoholik. Často jej krutě týral. Malý Tim to nevydržel a ještě jako dítě utekl z domu. Žil na ulici a dostal se do party mladých zločinců, hnán jedinou myšlenkou: pomstít se otcí. Když zjistil, že má velikou fyzickou sílu a obratnost, přihlásil do kurzu boxu, kde se mu podařilo vypracovat se až na mistra Francie. Přitom ale stále udržoval kontakty s podsvětím. Ke zlomu v jeho životě však došlo poté, co chtěl spolu s ostatními vyloupit jednu banku. Říká o tom: „Když jsem šel do akce, potkal jsem na nádraží jednoho otce, jak čeká na syna. Když se objevil, otec ho k sobě přitulil a zašeptal: „Jsem na tebe hrdý“. To mne tak vnitřně rozložilo, že jsem zapomněl na banku. Aby člověk mohl začít milovat, musí se nejdříve setkat s rodinami, které se milují. Tady nastal v mém životě zásadní a rozhodující zlom.“ Tim začal číst bibli a navštěvovat kostely. Hovořil i s několika kněžími o svém životě. Nakonec se dostal až ke komunitě Archa, jež se zabývá péčí o duševně nemocné a lidi na okraji společnosti. Tam přijal katolickou víru, odpustil svým rodičům a začal žít úplně novým životem. Stýkal se i s významnou mystičkou 60. a 70. let Martou Robinovou. Oženil se a dnes žije s manželkou a čtyřmi dětmi nedaleko Lurd. Má harmonické manželství a šťastnou rodinu. Věnuje se charitativní práci a vydává svědectví jednotlivcům i médiím o svém podivuhodném obrácení. Věří, že je to dílo Boží a že se ho dotkla ruka Páně. Zdůrazňuje především úžasnou sílu praktikované lásky, zejména lásky v rodině. Její příklad působí mnohem účinněji než jakákoliv slova. „**Láska je kladivem ducha,**“ říká.

Stařenka přenechala synovi celý statek a nic si nevymínila. A teď pro ni syn neměl jeden vlídný pohled, tím méně slovo. Každý kousek jídla jí vyčetl a skoupě odměřoval. Vdaná hodná dcera ji s pláčem prosila, aby šla bydlet k ní, že ji tam budou všichni na rukou nosit. Sám pan farář jí domlouval, aby od ničemného syna odešla, ale ona jen zavrtěla hlavou: „Pane faráři, od rána do večera v tom domě všichni jen nadávají a klejí. Kdybych já odešla, kdo by se tam modlil?“

Děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii za záchranu naší dcery a vnuka. Dcera jela autem od nás domů. Náhle dostala vnuknutí, aby zastavila. Když zastavila, auto už začínalo hořet. Dcera ale stačila ještě vytáhnout vnuka i s kočárkem. Potom auto hned shořelo. Díky, Matičko za ochranu.

*Marie z Provodova
Svědectví (z časopisu Immaculata)*

Má instituce rodiny budoucnost?

(T.Machula, Perspektivy)

V poslední době je téma rodiny poměrně frekventované. Často se zmiňuje v souvislosti s údajným ohrožením – zákon o registrovaném partnerství, domácí násilí, časté nechuti k uzavírání manželství...

Manželství, které je základem rodiny, je naprosto přirozené. Manželství jako svazek muže a ženy uznaný společností je společný prakticky všem kulturám, i když samozřejmě nabývá nejrůznějších forem. To, že my pokládáme za správné monogamní manželství dvou rovnoprávných osob, však není dílem náhody. Je to výsledek dlouhého procesu zrání a rozlišování. Jako křesťan pak musím říct, že je to i výsledek přijetí Božího slova...

Náš způsob života je charakteristický stále se zvyšujícím standardem. Ten přitom vítají prakticky všichni. *Růst* je to kouzelné slovo, které nám dělá dobře, a pokud možno, tak *trvale udržitelný*. Problém je v tom, že při stále rostoucích standardech je čím dál náročnější na čas, peníze i nervy mít mnoho dětí, mít čas a pochopení pro rodiče a bližní a dokonce jim pomáhat...

Svět se mění, rodina zůstává – Protože nejsem revolucionář a nepokládám násilné změny za smysluplné řešení, nevidím žádnou jinou cestu z problému než je modlitba, jakkoli to pro mnohé může znít pateticky nebo alibisticky. Sám pro sebe si totiž musím přiznat že, že ona iluze věčného růstu, kterou celá naše společnost žije, mi v podstatě není nepřijemná. Kdo by nechtěl růst mezd? Kvality potravin? Bezpečnosti osobních vozů, růst rychlosti připojení k internetu, růst počtu kněžských a řeholních povolání ...?

Chťú politicky změnit systém k větší skromnosti pokládám za iluzorní. Jsme prostě společnost, kde dnes dost, znamená zítra již málo. Lidstvo jako celek má však podobně jako všechno v tomto světě jakési skryté regulační mechanismy. Když už něco není dlouhodobě životaschopné, pak je odsouzeno k vyhynutí. Pokud se nám zdá nemožné, že by mocná euroamerická kultura měla dojít k úpadku, vzpomeňme na vzestup a pád antického Říma. Čist Augustinovu *Boží obec* může být v této souvislosti dosti poučné. Řím padl, lidé zůstali, rodina zůstala, křesťanství zůstalo. Ale svět se změnil...Římská kultura ve své původní ryzosti a podobě dnes přetrvává jen v muzeích.

Je to pesimismus? To záleží na tom, o co člověku jde především. Bývalý magistr dominikánů Timothy Radcliffe v jedné své knize vypráví, jak se jedna mniška z kláštera, kde již mnoho sester nezbývalo, zeptala jeho staršího spolubratra: "Otče, vidíte, že Pán nedopustí, aby náš klášter vymřel?" Onen bratr jí odpověděl s drsným, ale osvobozujícím realismem: „Copak nenechal umřít i svého Syna?“ Ježíš neslabil, že zachrání Jeruzalém, neslabil, že zachrání Řím, neslabil, že zachrání euroamerickou kulturu. Slíbil ale, že s námi bude až do *skonání tohoto věku* (srov.Mt. 28,20). A to je přece hodně a není v tom pesimismu ani špetka. Rodina budoucnost určitě má. Ale jestli ji má jako součást dnešní podoby světa, to zodpoví až budoucnost...

Vánoční test

1. Čí narození se oslavuje křesťanským svátkem Vánoce?

- A) Apoštola Petra B) Ježíše Krista C) Josefa

2. Datum oslavy narození Ježíše Krista je?

- A) 24. prosince B) 25. prosince C) 26. prosince

3. Od kterého století se v církvi Vánoce slaví?

- A) 5. B) 6. C) 7.

4. Jak se jmenuje den, který nastane 24. prosince?

- A) Oslavný B) Skvělý C) Štědrý

5. Kolik adventních neděl předchází Vánoce?

- A) 3 B) 4 C) 5

6. Kdy má podle tradice chodit Svatý Mikuláš?

- A) 4. prosince B) 5. prosince C) 6. prosince

7. Jaké tradice se obvykle připojují k Vánocům?

- A) vánoční stromek, jesličky - betlém, vánoční dárky
B) vánoční stromek, vánoční cukroví, Santa Claus
C) Děda Mráz, vánoční kapr, vánoční stromek

8. Kdy má svátek Silvestr, papež, který se dožil konce pronásledování křesťanů?

- A) 30. prosince B) 31. prosince C) 1. ledna

9. Kdy slaví svátek Štěpán?

- A) 25. prosince B) 26. prosince C) 27. prosince

10. Kde si poprvé zazpívali píseň: Tichá noc, svatá noc? (Stille Nacht)

- A) v Německu B) v Rakousku C) v Čechách

11. Doplňte přísloví: Jak na Nový rok, tak..

- A) po celý rok. B) tolik sněhu pořád. C) nikdy více.

Setkání magistra řádu s dominikánskou rodinou

Výňatky z diskuse.

...Je pohodlné vydat se na misie do Oceánie, ale myslím, že v Evropě je to místy mnohem těžší... – mýnil jistý diskutující.

O.Carlos: „... Neměli bychom poměřovat, co je těžší, neměli bychom porovnávat, míváme se tak s realitou a to není dominikánské. Bratři v Pakistánu, v Iráku denně musí čelit nejistotě, zda se dožijí druhého dne. Nemohu říci, že bratři, kteří zde dělají svou práci, jsou horší nebo lepší než bratři v Argentině... To je taky důvod, proč vkládáme otevřené dlaně do otevřených dlaní našich představených. Protože jiní mají rozhodovat o nás. Problém je, když prosím bratra, aby šel tam nebo onam, a on nechce...“

Otec Carlos dál připomíná příklad svatého Dominika, který snil a přemýšlel, že by šel na misie ke Kumánům, což byli Tatarové. A přestože o tom snil a toužil po tom, neprestal kázat na místě kde byl a kde žil. Nikdy nepodlehla upřednostňování: Kumáni kontra Francie nebo Itálie.

Když ho Papež poslal do severní Itálie, šel tam, když ho zavolal do Říma, přišel a kázal klauzurovaným sestrám. A potom šel do Francie, zastavil se v Boloni a tam zemřel.

„Neměli bychom příliš lpět na pouhém plánování. Máme jen jeden program, a ten nám dal Ježíš: Jděte ke všem národům, hlásejte všem lidem všechno, co jsem vás naučil a já budu s vámi po všechny dny vašeho života. To je náš program.“

Zdejší bratři jsou v rukách tohoto muže, bratra Benedikta. Víím, že to pro něho nikdy není jednoduché. Někdo říká, že Olomouc je lepší než Praha, jiný zas, že potřebujeme bratry v Brně. Další by rád viděl více bratří v Plzni, protože ti, kdo pijí pivo, potřebují, aby jim někdo kázal o Bohu. Nikdy to není jednoduché. Ale my to prostě sami nerozhodujeme.

...A někdy třeba já požádám Benedikta o bratra a možná o Romualda. Benedikt si možná myslí, že by Romuald měl být v Praze. Ale já se svými spolupracovníky třeba usoudím, že Romualda potřebujeme v Buenos Aires... proč ne...Romuald může být dobrý kazatel pro ty, kteří tancují tango... Takový je náš způsob života.“

Existence obou Žeberků je historicky doložena k r. 1327, kdy byly majetkem pánů z Bergova. Jak již bylo řečeno v minulém díle, slovo Žeberk odvozujeme od německého **See-berg**, což je hora nad jezerem. Tedy nad jezerem (dříve) Komořanským. Žeberk nový si ponechal jméno, ale byl postaven asi 6 km dál směrem do Krušných hor, poblíž dnešní osady **Pyšná**. Ke Starému Žeberku se váže pověst o chudé dívce, kterou pronásledoval žeberský pán a která se ukryla v dutém kmenu lípy. Tato **Žeberská lípa** dodnes stojí, nebo spíš leží (viz obr.) a je stará min. **700** let. Lípa je tedy asi jediným živým pamětníkem obou hradů. Najdete ji při cestě z Vysoké Pece na Jezeří.

V lednu 1383 koupil Starý i Nový Žeberk od Oty z Bergova i s celým panstvím Těma z Koldic a protože se po tomto roce už neobjevují zmínky o dvou hradech, ale pouze o Žeberku, je možné se domnívat, že méně pohodlný a špatně přístupný hrad Starý Žeberk byl nedlouho po r. 1383 opuštěn. Co přesně vedlo majitele hradu k jeho opuštění, v tom se historikové různí: jeden z možných důvodů souvisel s extrémní polohou hradu, jiný, že Nový Žeberk byl postaven k ochraně obchodní stezky do Saska. Po r. 1395 mělo hrad v zástavě od Koldiců postupně několik držitelů: Albrecht z Leisneku, Jindřich z Ervěnic a od r. 1402 komtur řádu německých rytířů Albrecht z Dubé. K r. 1412 jsou na Žeberku doloženi Kašpar a Jindřich z Gablence jako hejtmani posádky, poté jej koupil Vít ze Šumberka, který připojil zboží r. 1418 k Borku (dnešní Červený Hrádek) a podle zápisu v obnovených deskách zemských byl jeho držitelem ještě po husitských válkách. Někdy před r. 1454 získal Žeberk Albert z Konipas; z r. 1470 pak pochází zpráva o zaniklé vsi Hrachovec, dříve patřící k Novému Žeberku.

Zřícenina hradu se nachází na Zámeckém vrchu, ve výšce 684 m.n.m. a nevede k němu turistická značka. Jádru hradu chráněné parkánem obsahovalo jen obdélný palác, který měl funkci obytnou i obrannou. Hrad neměl věž. Dochoval se však okosený lomený portál, v 70. letech 20. stol. odvezený do mostecké expozitury ČSAV. Předhradí bylo chráněno obvodovou hradbou, k níž přiléhaly hospodářské a provozní budovy a mohutným, do skály vytesaným příkopem.

Cítat na prosinec

Trpělivost a humor jsou dva velbloudi, s jejich pomocí zvládneš každou poušť.

Africké přísloví